

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIÊM, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Chủ giảng: Cô Lưu Tố Vân

Giảng lần thứ hai tại Lục Hòa tiểu viện ngày 21/11/2020

Tập 4

Chư vị đồng tu tôn kính, xin chào mọi người! A Di Đà Phật!

Hôm qua đã giảng tới từ “Thanh Tịnh” trong tên kinh Vô Lượng Thọ, hôm nay chúng ta tiếp tục giảng “Bình Đẳng Giác”

Thứ bảy “Bình đẳng giác”

Kinh nói “bình đẳng gọi là Chân như, cho đến bình đẳng chính là pháp môn bất nhị”.

“Bình đẳng giác” trong tên kinh có bốn cách giải thích

Thứ nhất: bình đẳng giác ngộ trọn khắp hết thảy chúng sanh. Tức pháp giúp hết thảy chúng sanh bình đẳng thành Phật.

Thứ hai: dùng pháp bình đẳng giác ngộ chúng sanh

Thứ ba: bình đẳng giác là chánh giác của Như Lai

Thứ tư: chuyên dùng cho cuốn kinh này mà nói, Bình đẳng giác cũng là thánh hiệu của giáo chủ cõi Cực Lạc

Tổng cương lĩnh tu học thứ hai là Bình Đẳng Giác. Thế nào là bình đẳng? Dùng cách nói đơn giản nhất, thông thường nhất để giải thích thì một là bình đẳng, hai là bất bình đẳng. Trong thập đại nguyện vương của Phổ Hiền Bồ Tát có câu “hằng thuận chúng sanh”, “tùy hỷ công đức”, có ý nghĩa gì? Học nhiều năm như vậy, chúng ta đã hiểu rõ hàm nghĩa của hai câu này chưa? Cho dù chúng ta mở miệng liền có thể nói ra hai câu này, thập đại nguyện vương đọc thuộc lâu lâu, nhưng mà không hiểu được chân thật nghĩa của Như Lai! Những gì chúng ta biết chỉ là bề ngoài mà thôi, còn những điều tinh túy chúng ta vẫn chưa đạt được. Khởi tâm động niệm chính là bất bình đẳng. Có việc nào bạn không khởi tâm động niệm chứ? Không tìm

ra được một việc nào. Chúng ta nghe kinh Vô Lượng Thọ cũng hiểu rồi, giác ngộ rồi, biết được thế nào là tâm bình đẳng. Hằng thuận chính là tâm bình đẳng. Đi đâu tìm tâm bình đẳng? Không cần hướng ra bên ngoài tìm. Hằng thuận chúng sanh thì tâm bình đẳng của bạn sẽ hiện tiền. Chuyện này đơn giản biết bao!

Hằng thuận, tùy thuận đều cùng một nghĩa. Trong tâm sanh ra một vọng niệm thì không còn gọi là tùy thuận nữa. Tùy thuận là tùy thuận theo tánh đức, tùy thuận theo pháp tánh, tùy thuận theo tự tánh. Tự tánh thanh tịnh, pháp tánh không ô nhiễm, đây gọi là tùy thuận tự tha. Chính mình là tự tánh, tha là pháp tánh, đó mới thực sự là tùy thuận. Cho nên tùy thuận là bình đẳng thanh tịnh, là tâm bình đẳng, đây là chân như.

Nói tới bình đẳng, để tôi kể cho mọi người nghe một câu chuyện, coi như một khúc nhạc đệm, tuy là một khúc nhạc đệm nhưng bạn cũng đừng nghe như không nghe nha. Phải làm thế nào mới đạt được bình đẳng? Người xưa nói hòa bình. Hòa ở trước, bình ở sau, bạn không hòa thì sẽ không bình. Hòa là nhân, bình là quả. Cho nên Phật dạy chúng ta tu lục hòa kính. Mục tiêu của Lục Hòa kính là bình đẳng giác. Không thể lục hòa thì bình đẳng chỉ là hữu danh vô thực. Chung sống với người khác phải hòa. Người phải hòa mà việc cũng phải hòa, không có pháp nào không hòa. Đức Phật dạy chúng ta lục hòa, không thể không biết, không thể không nghiêm túc tu học. “Thanh tịnh, bình đẳng, giác” tuy một mà ba, tuy ba mà một, đều vừa là thể lẫn dụng. Bạn không bình đẳng thì chắc chắn không thanh tịnh. Chỉ có thanh tịnh mới bình đẳng, chỉ có bình đẳng mới có thể giác. Cũng giống như nước vậy, nước không gợn sóng là bình đẳng, không vẩn đục là thanh tịnh. Giác là cách dùng của nó, cũng giống như chiếc gương vậy, soi cảnh giới bên ngoài rất rõ ràng. Giác là chiếu kiến, cho nên tâm phải thanh tịnh, thanh tịnh là không ô nhiễm. Tâm phải bình đẳng, bình đẳng là không dao động. Đây là chân như, là “pháp môn bất nhị”. Cho nên tu hành quý nhất ở chỗ một môn, một môn thì dễ dàng đạt được bình đẳng, dễ dàng đạt được thanh tịnh. Học nhiều thì sẽ không đạt được mục tiêu này.

Ba chữ “bình đẳng giác” trong tên kinh Vô Lượng Thọ, đại đức xưa có bốn cách giải thích, chúng ta cùng nhau phân tích chi tiết một chút:

Thứ nhất: bình đẳng giác ngộ trọn khắp hết thảy chúng sanh. Tức pháp giúp hết thảy chúng sanh bình đẳng thành Phật. Hết thảy kinh điển mà đức Phật giảng trong suốt 49 năm tìm không ra bộ kinh thứ hai. Bộ kinh này “bình đẳng giác ngộ trọn khắp hết thảy chúng sanh”, là pháp môn mà “hết thảy chúng sanh bình đẳng thành Phật”. Chỉ có nghiêm túc tư duy, đồng thời tự mình thể hội thì bạn mới biết được sự đáng quý của bộ kinh này, của câu Phật hiệu A Di Đà Phật này. Có bộ kinh

điển nào có thể giúp hết thảy chúng sanh bình đẳng thành Phật? Bồ Tát tu hành theo bộ kinh này thì thành Phật; A La Hán tu hành theo bộ kinh này thì thành Phật; phàm phu tu hành theo bộ kinh này cũng thành Phật; đến chúng sanh trong tam ác đạo, địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh, tu hành theo phương pháp trong bộ kinh này cũng thành Phật, bình đẳng thành Phật!

Pháp môn niệm Phật thật sự là pháp môn khó tin, nếu như bạn thật sự tin tưởng, đời này bạn sẽ thành tựu! Đáng tiếc là bạn không chịu tin! Không chỉ bình đẳng thành Phật, mà còn là bình đẳng mau chóng thành Phật. Không phải Bồ Tát thì thành Phật nhanh hơn, còn chúng ta thành Phật chậm hơn, không có đạo lý này. Nếu như Bồ Tát thành Phật nhanh hơn chúng ta, vậy thì không còn bình đẳng, Bồ Tát thành Phật cao hơn chúng ta, vậy cũng không bình đẳng. Tông Thiên Thai chia Phật làm bốn cấp bậc, Tạng, Thông, Biệt, Viên. Nếu Bồ Tát trở thành Viên Giáo Phật, chúng ta trở thành Tạng Giáo Phật, vậy thì không bình đẳng. Cho nên pháp môn này giúp hết thảy chúng sanh bình đẳng thành Phật, thật sự không thể nghĩ bàn, thật sự là pháp môn khó tin. Mấy người có duyên gặp được? Cho dù có duyên gặp được, vẫn chưa thể tiếp nhận ngay lập tức. Kinh A Di Đà nói, đó là ít thiện căn, phước đức, nhân duyên nên mới không gặp được. Gặp được rồi mà vẫn nghĩ đến pháp môn này, pháp môn kia, không thể buông xuống hết thảy, một lòng chuyên tu. Đây là ít thiện căn, cũng ít phước đức.

Nếu vẫn muốn tu pháp môn này, tu pháp môn kia, tu rất nhiều pháp môn, đây là tạp tu. Một đời này có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc không? Rất khó đoán. Thiện Đạo đại sư nói rằng, người tạp tu có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc chỉ chiếm ba đến năm phần vạn mà thôi. Trong vạn người may ra chỉ có ba đến năm người. Ngài cũng nói rằng, người chuyên tu thì một trăm người tu một trăm người vãng sanh, một ngàn người tu một ngàn người vãng sanh, không sót lại ai cả. Vấn đề là bạn chuyên tu hay tạp tu? Từ chỗ này bạn có thể thấy được tạp tu không bằng chuyên tu. Từ xưa đến nay, Kinh Vô Lượng Thọ của Tịnh Tông có quá nhiều bản dịch, nội dung khác biệt khá lớn, mọi người không biết phải tu theo bản kinh nào. Do đó, họ quyết định nương vào bản kinh này, đều tu theo tiêu bản kinh A Di Đà. Còn bộ kinh Vô Lượng Thọ quan trọng như vậy, từ sau đời nhà Đường lại bị phế bỏ. Tu theo kinh A Di Đà cũng được, cũng có thể thành tựu. Người thời xưa chất phác thuần hậu hơn bây giờ, xã hội thời xưa không ô nhiễm nghiêm trọng như xã hội hiện nay, tu theo Kinh A Di Đà đương nhiên có thể vãng sanh. Xã hội hiện nay, lòng người bệnh nặng. Pháp sư Hội Tánh biết chút đông y, ông nói với lão Pháp sư rằng, bệnh mà người hiện nay mắc phải, dùng phương thuốc của người xưa không hiệu nghiệm. Tại sao lại như vậy? Bệnh của người hiện nay nghiêm trọng hơn

người thời xưa, cho nên phải tăng liều lượng lên gấp đôi. Trước đây phương thuốc chỉ dùng ba chỉ thì nay phải dùng sáu chỉ mới có thể trị khỏi bệnh. Trước đây dùng Tiểu Bản Di Đà là có thể chữa được bệnh, hiện nay Tiểu Bản không trị được hết bệnh, phải dùng Đại Bản, liều lượng tăng gấp nhiều lần. Đại Bản không có bản dịch nào ôn, nên không thể không cầu cứu chư Phật Bồ Tát tái lai, hội tập lại bộ kinh này cho chúng ta, tới cứu độ chúng sanh khổ nạn đời này. Chư Phật Bồ Tát thật sự là từ bi đến cùng cực, chiêu cảm lão cư sĩ Hạ Liên Cư tới hội tập bộ kinh này cho chúng ta. Từ trong lịch sử chúng ta biết được, Trí Giả đại sư tu theo kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật mà vãng sanh. Ngài rất khiêm tốn, nói rằng ngài chỉ chứng được quả vị ngũ phẩm. Quả vị ngũ phẩm là vãng sanh Phạm Thánh Đồng Cư độ, phẩm vị không cao, là thị hiện cho chúng ta xem. Bộ kinh này là pháp môn “bình đẳng thành Phật”.

Bạn thật sự muốn đời này bình đẳng thành Phật, đây là chuyện rất hiếm gặp, thật sự muốn thanh tịnh bình đẳng giác thì bạn phải buông bỏ hết thảy vạn duyên. Không những duyên thế gian phải buông bỏ, mà Phật pháp cũng phải buông xả. Cho dù phát tâm tương lai hồng pháp lợi sanh, gánh vác huệ mạng của Như Lai, phát tâm Bồ Đề như vậy là lúc còn ở giai đoạn sơ học, vẫn phải buông xuống vạn duyên, một môn thâm nhập. Nhất định phải tuân theo lời dạy bảo khuyên nhủ của Phật. Lời Phật dạy là tứ hoằng thệ nguyện. Tứ hoằng thệ nguyện là con đường thành Phật. Trước tiên dạy bạn phát nguyện, mở rộng tâm lượng, khởi tâm động niệm không được chỉ nghĩ tới lợi ích của chính mình, như vậy thì tâm lượng quá nhỏ hẹp, Nho gia còn không như vậy. Cho nên, Đức Phật dạy chúng ta phát nguyện, phải lợi ích hết thảy chúng sanh, phải cứu độ hết thảy chúng sanh. Hết thảy chúng sanh, đương nhiên bao gồm người thân của bạn, người nhà của bạn. Người nhà của bạn cũng không nằm ngoài hết thảy chúng sanh. Cho nên phải phát tâm lớn, lập chí lớn, tâm lượng không được nhỏ hẹp, tâm lượng nhỏ hẹp thì vĩnh viễn không thể có thành tựu. Mọi người nghĩ xem, tâm lượng quá nhỏ có thể vãng sanh không? Mỗi một người vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, tâm nguyện của họ là muốn phổ độ hết thảy chúng sanh. Tâm lượng của bạn quá nhỏ, chỉ độ người nhà của mình, chỉ độ chính mình thì tự nhiên bạn không thể nói chuyện cùng họ. Tư tưởng kiến giải không tương đồng thì bạn làm sao có thể tới đó? Đó gọi là tâm không tương ưng, nguyện không tương ưng, đương nhiên không thể tới đó.

Cho nên nhất định phải phát tâm lớn, tâm lượng của bạn lớn rồi, chư Phật hộ niệm, Long Thiên hộ trì. Công đức lợi ích thù thắng này bạn có nghĩ cũng không ngờ tới được, thực sự là chân thật, tin hay không tùy bạn. Thân bằng quyến thuộc của bạn sẽ có chư Phật – Bồ Tát, Long Thiên bảo hộ gia trì. Đây là gia trì thực sự, chứ không phải là dùng tay xoa lên đầu bạn vài cái thì được coi là gia trì, đó là lừa

người. Có rất nhiều người tìm lão Pháp sư nhờ ngài gia trì, cũng giống như nghi thức thông thường vậy, rưới vài giọt nước lên đầu họ, sau đó xoa đầu một chút. Lão Pháp sư nói với họ rằng, tôi không làm chuyện không thật này, đó là lừa người. Dùng tay xoa đầu một chút mà tâm của bạn quả nhiên thanh tịnh, xoa mắt phiền não của bạn, đó mới là gia trì thật sự. Những người gia trì cho bạn mà bạn từng gặp có hiệu quả hay không? Hoặc là lúc đó cảm thấy trong lòng thanh tịnh, mấy phút sau lại trở về như bình thường, đó là gạt người, không phải là thật, nhất định không được mắc lừa.

Có người đôi với tôi mê tín, nói đồ vật gì mà cô Lưu đã gia trì thì rất linh nghiệm. Tôi nói với quý vị, lời này không phải tôi nói ra, ai nói ra thì người đó chịu trách nhiệm nhân quả. Những gì tôi nói với các bạn mới là thật, tôi chỉ là một bà lão tầm thường đã về hưu người Đông Bắc, cũng giống như mọi người vậy, một lòng niệm Phật cầu sanh về Tây phương, đời này thoát khỏi sanh tử luân hồi, thoát khỏi mười pháp giới. Nếu như nói tôi có gì linh nghiệm, tôi nói cho bạn biết, tôi niệm Phật linh nghiệm. Tại sao vậy? Vì tâm tôi chân thành! Tâm thành ắt linh nghiệm. Tôi thường xem trên mạng thấy mình đang bán đồ, tôi cảm thấy rất buồn cười, tôi trở thành con buôn từ lúc nào vậy? Đến đêm số tôi còn không rành, nếu như tôi bán hàng không phải là lỗ chổng vó rồi sao? Để tôi kể cho mọi người nghe hai câu chuyện buồn bán của tôi.

Nếu như hôm nay ai có tâm tình phiền muộn, nghe xong chuyện của tôi, đảm bảo bạn không phiền muộn nữa. Hai câu chuyện của tôi là thuốc hay chuyên trị phiền muộn, nghe miễn phí, không tốn một đồng nào.

Câu chuyện đầu tiên: vào năm nào đó sau năm 2000, cụ thể là năm nào thì tôi không còn nhớ nữa. Một người em gái của tôi, con gái của chú chồng tôi, về hưu ở nhà, tâm tình không tốt. Con gái tôi cũng có tâm hiếu thảo, nói với tôi rằng, “mẹ à, con phải tìm việc gì đó cho cô Ba làm, cô Ba ở nhà nhiều không thoải mái”, không bao lâu sau thì thuê một nơi để cô Ba mở tiệm bán bánh bao. Toàn bộ đồ dùng đều mua mới hết. Mất một khoảng thời gian chuẩn bị, sau đó tiệm bánh bao khai trương. Bởi vì thiếu người nên con gái tôi sắp xếp ba nó, mẹ nó, còn có chị gái tôi, tổng cộng ba vị đại tướng đến giúp đỡ cho cô Ba, hiện nay người ta gọi là làm công quả. Ba người chúng tôi cứ vậy mà tới nhậm chức. Cách tiệm bánh bao không xa có một công trường xây dựng, người đến mua bánh bao đa phần đều là công nhân ở công trường xây dựng đó. Tôi và chị gái chỉ chuyên bán bánh bao. Bánh bao nhà chúng tôi to, một tệ ba cái. Hàng xóm nói rằng, nhà chị bán bánh bao như vậy có lời không? Bởi vì bà ấy thấy tôi chọn thịt làm nhân bánh bao toàn chọn thịt ngon, hơn nữa còn

yêu cầu người bán thịt phải xay trước mặt chúng tôi, không được bỏ thêm thịt vụn thịt thừa vào xay. Đến người bán thịt còn nói, con nói cho hai bà biết, chỗ thịt ngay cổ con heo, vị trí đó bán rẻ hơn, mua thịt như vậy về làm bánh bao là được rồi, nhưng hai bà lão này không chịu mua, cứ nhất định mua thịt ngon mắc tiền. Bánh bao nhân thịt nhà chúng tôi là hàng thật giá đúng, thật sự là bánh bao nhân thịt. Hơn nữa món rau trộn mà chồng tôi làm cũng rất được mọi người ưa thích. Công nhân đều nói, rau trộn mà ông làm ngon quá, giá lại rẻ, một tẹ mà được một đĩa đầy ụ. Hàng xóm cười chúng tôi, nói chưa từng thấy ai mở tiệm buôn bán như vậy. Người khác toàn dùng đĩa đáy nông, nhìn đĩa nhà chị đáy lớn như vậy, bỏ rau trộn vào còn vun đầy thêm. Nói tôi và chị gái bán bánh bao bao nhiêu tiền. Một tẹ ba cái, số này tôi có thể đếm được. Bán được mấy ngày thì tôi phát hiện ra một vấn đề, công nhân mua ba cái bánh bao đều ăn không no, nhưng lại không nỡ mua thêm ba cái nữa. Tôi nói với chị mình, chúng ta bán một tẹ ba cái, bây giờ thêm một cái nữa. Chị tôi nói được. Bán thêm mấy ngày nữa, tôi lại nói với chị rằng, chị thấy thêm một cái nữa có được không? Chị tôi nói được. Một tẹ ba cái giờ tăng thêm hai cái, hai chị em tôi bán được hơn một tháng thì bị phát hiện, không làm công quả được nữa, ba vị đại tướng bị đưa về nhà.

Qua thêm một thời gian nữa, tiệm bánh bao đóng cửa. Tôi hỏi tại sao lại đóng cửa? Em gái tôi bảo rằng, không có hai bà lão chúng tôi ở đó, công nhân không tới ăn nữa. Người tới vừa nhìn không thấy hai bà lão đâu liền quay đầu rời đi. Tiệm đóng cửa rồi thì đồ đạc toàn mới mua phải làm thế nào? Mặc dù đều là đồ mới, nhưng bán dùng một ngày thì nó cũng thành đồ cũ, con gái tôi tâm lượng cũng lớn, không gáp gáp cũng không lo lắng, một số ít giảm giá bán thanh lý, còn lại đa phần tặng người khác, ai cần thì tặng cho người đó, con gái tôi bảo rằng lỗ hơn một trăm ngàn đồng.

Câu chuyện thứ hai: cũng vào khoảng năm 2000, con gái tôi kinh doanh phụ kiện ô tô ở Quảng Châu, tôi có đến chỗ nó ở một thời gian. Có lúc cũng giúp nó làm một số việc. Ví dụ như ở Cáp Nhĩ Tân có người hỏi mua phụ kiện, con gái không có nhà, tôi giúp nó hỏi giá rồi báo giá. Tôi hỏi giá nào thì báo giá đó. Hôm đó, tiểu Quyên là bạn thân của con gái tôi đang ở phòng đối diện đến phòng tôi, nó thấy hết toàn bộ quá trình hỏi giá báo giá của tôi. Tiểu Quyên liền hỏi tôi, giá bên này bác hỏi là năm trăm, báo giá cho bên Cáp Nhĩ Tân cũng là năm trăm, bác có lời không? Tôi nói cũng phải kiếm lời chứ? Tôi khiến tiểu Quyên buồn cười, bà lão này, bà làm vậy không phải là uống công sao? Không kiếm ít tiền thì tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền nhân công, tiền vận chuyển lấy đâu ra? Bác không kiếm chi phí chênh lệch này sao? Nghe tiểu Quyên nói vậy, tôi mới đột nhiên hiểu ra, ờ, cũng phải kiếm

chi phí chênh lệch này chứ. Tiểu Quyên đem chuyện này kể cho con gái tôi nghe, con gái tôi cười nói, bình thường, mẹ mình là như vậy đó.

Quý vị đồng tu, tôi kể cho mọi người nghe hai câu chuyện này là muốn nói cho mọi người biết, tôi không biết buôn bán, càng không biết lên mạng bán đồ, tôi còn không biết dùng điện thoại thì làm sao lên mạng được chứ! Ngoài ra tôi cũng không biết gia trì, người khác lừa gạt bạn bạn liền tin sao. Con người bây giờ thật đáng thương, thậm chí là học cao, học tới bằng tiến sĩ, vẫn còn điên đảo mê hoặc, không thể phân biệt tà chánh. Thế nào là gia trì? Đọc kinh Vô Lượng Thọ là gia trì. Bạn đọc một lần, mười phương ba đời hết thấy chư Phật xoa đầu gia trì cho bạn; bạn đọc mười lần, một ngày sẽ gia trì mười lần, quán đánh mười lần. Đây là gia trì thật sự, thọ dụng thật sự! Bình đẳng thành Phật, thành Phật rồi, bạn bình đẳng với chư Phật, cũng bình đẳng với A Di Đà Phật. Chuyện này không hề giả, bạn có tin không?

Thứ hai: dùng pháp bình đẳng giác ngộ chúng sanh. Từ phương pháp tu học mà nói, đây là “pháp bình đẳng”. Đẳng Giác Bồ Tát muốn tu pháp môn Tịnh Độ, cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc cũng đọc bộ kinh này, Bồ Tát, La Hán, Trời Người, phạm phu lục đạo, phạm là ai muốn cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc đều tu pháp môn niệm Phật. Thọ trì, đọc tụng, chép kinh, xưng danh, hồi hướng v.v...trong kinh nhắc tới đều là phương pháp mà Phật dạy chúng ta dùng pháp bình đẳng để độ chúng sanh.

Thứ ba: bình đẳng giác là chánh giác của Như Lai. Đây là tên gọi thông thường. Hết thấy chư Phật Như Lai đều có đức hiệu là “bình đẳng giác”, cho nên “bình đẳng giác” mà một trong những Phật hiệu. Có vị Phật nào tâm không bình đẳng chứ? Đều bình đẳng. Có vị Phật nào không giác? Đều giác. Không có vị Phật chưa giác, không có vị Phật không bình đẳng. Chúng sanh từ Bồ Tát trở xuống không bình đẳng. Bồ Tát còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa phá, thực sự vẫn chưa bình đẳng, nhưng mà chư Phật chắc chắn bình đẳng, hết thấy chư Phật đều xưng là “bình đẳng giác”.

Thứ tư: chuyên dùng cho cuốn kinh này mà nói, Bình đẳng giác cũng là thánh hiệu của giáo chủ cõi Cực Lạc. Trong kinh có nói điều này, Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật hỏi tôn giả A Nan và đại chúng, các ông có muốn thấy “bình đẳng giác” không? Bình đẳng giác chính là A Di Đà Phật, Vô Lượng Thọ Phật. Cho nên “Bình đẳng giác” trong kinh này là đức hiệu của A Di Đà Phật. Trong tên bộ kinh, phía trước có Vô lượng thọ, phía sau có bình đẳng giác. Có phải là trùng lặp không? Không trùng lặp. Vô lượng thọ là tánh đức, bình đẳng giác là tu đức. Trước đó tôi đã giảng “đại thừa, vô lượng thọ, trang nghiêm”, ba điều này đều là tánh đức. Trong tánh đức thì đại thừa là tán thán, cũng giống như tán thán thầy Không Tử “lớn lao

thay”, lớn ở đây không phải là lớn trong từ lớn nhỏ, mà là thật sự không thể nghĩ bàn. “Vô lượng thọ” là bản tánh; “trang nghiêm” là tốt đẹp đến cùng cực, không tìm thấy chút khiếm khuyết nào, như vậy mới được coi là trang nghiêm. Cho dù là chánh báo, y báo đều đạt chân, thiện, mỹ, huệ đến cùng cực, đây là sự hiển lộ của tánh đức. Tánh đức nhất định phải có tu đức thì mới có thể hiển lộ ra. Hết thấy chúng sanh vốn đầy đủ tánh đức, nhưng vì chưa tu đức, cho nên tánh đức chưa thể hiển lộ ra. Thanh tịnh, bình đẳng, giác, ba điều này thuộc về tu đức, cũng là ba ý nghĩa của chân tâm. Tâm thanh tịnh là chân tâm, tâm bình đẳng là chân tâm, giác thì không mê là chân tâm, cho nên gọi là ba nghĩa chân tâm. Ba câu này cũng phù hợp với tam bảo - Phật Pháp Tăng, cũng phù hợp với Tam học - Giới Định Huệ. Rất hay!

Thứ tám “kinh”

Kinh: nghĩa là khế kinh. Thứ nhất khế lý, thứ hai khế cơ. Có đủ bốn nghĩa là “quán, nhiếp, thường, pháp”. “Kinh” là tên gọi chung. Phạm là lời dạy bảo do chư Phật Bồ Tát nói ra đều tôn xưng là kinh. Trong tiếng Phạn không có chữ “kinh”. Chữ “Tu Đa La” trong tiếng Phạn nghĩa là “sợi dây”. Thời xưa ở Ấn Độ, sách được viết trên lá cây Bối Đa La, hai đầu đục lỗ, dùng sợi dây thừng khâu lại. Sợi dây thừng gọi là “tu đa la”, cho nên “Tu đa la” tức là sợi dây, có ý nghĩa là khâu chuỗi ghép lại. Người thời xưa coi thường sợi dây, không coi trọng nó. Cho nên trước tác của Thánh Hiền xưa, chúng ta tôn xưng là “kinh”. Dùng chữ “kinh” để phiên dịch chữ “Tu đa la”, không phải ý nghĩa vốn có của nó. Để phân biệt kinh Phật với các bộ kinh như Ngũ Kinh, Thập Tam Kinh, người thời xưa thêm một chữ khế ở phía trước, gọi là “khế kinh”. Khế tức là khế hợp. Khế có hai ý nghĩa: khế lý, khế cơ. Trên khế hợp với lý luận mà chư Phật chứng đắc. Lý luận căn cứ mà trong Kinh nói đều là hết thấy những điều mà chư Phật chứng đắc, đức Phật nào cũng nói giống nhau. Nói theo hiện nay tức là phù hợp chân lý. Dưới khế hợp căn tánh của chúng sanh. Đặc biệt là bộ kinh Vô Lượng Thọ, bình đẳng giác ngộ trọn khắp hết thấy chúng sanh, bình đẳng khế hợp trọn khắp hết thấy căn cơ của chúng sanh. Trên từ Đẳng Giác Bồ Tát, dưới đến chúng sanh trong địa ngục đều khế hợp. Pháp môn như vậy đi đâu mà tìm được! Trong Đại Tạng Kinh có rất nhiều kinh điển, ba tạng mười hai bộ, minh minh bễ bễ, mỗi một bộ kinh khế hợp với một loại căn cơ, không phải là khế hợp trọn khắp, thực sự có cao cấp, trung cấp, sơ cấp. Cũng giống như sách giáo khoa trong trường học vậy, có loại phù hợp học sinh tiểu học, có loại phù hợp học sinh trung học, có loại phù hợp sinh viên đại học, có loại phù hợp học thạc sĩ, tiến sĩ. Đây là nhà Phật “phân khoa phán giáo”. Phán giáo tức là quyết định xem bộ kinh điển này nên dùng cho lứa tuổi nào học tập, phải dựa vào nội dung sâu cạn, thứ tự để sắp xếp. Chỉ có bộ kinh Vô Lượng Thọ, từ mầm non cho đến tiến sĩ, một quyển là đủ, toàn bộ đều

khế cơ, thật sự là không thể nghĩ bàn. Chuyện này cũng rất kỳ lạ! Kỳ lạ ở chỗ nào? Người trình độ cạn đọc thì thể hội cạn, ý nghĩa cạn; người trình độ sâu đọc thì thể hội sâu, ý nghĩa sâu. Cùng một quyển kinh, cảm nhận của mỗi người không giống nhau. Kinh Vô Lượng Thọ, sư trưởng đã giảng mười mấy lần, đều quay video lưu lại, bạn so sánh thử mỗi một lần giảng với nhau, lần sau giảng có chiều sâu hơn lần trước, lần sau giảng nghĩa lý sâu rộng hơn lần trước. Sư trưởng nói với chúng ta, lần trước giảng không phải ngài cố ý giảng sơ lược, mà là do sự thể hội và lãnh ngộ của người nghe có hạn. Cho nên bộ kinh này bạn đọc mãi không biết chán, nghe mãi không biết chán, giảng mãi không biết chán, lần nào cũng có ý nghĩa mới. Thật sự là từ mầm non cho tới lớp tiến sĩ cũng đều có tác dụng. Không như các kinh điển khác, không có sức mạnh như vậy. Cái gì là kho báu? Đây mới thực sự là kho báu. Là bộ kinh khế cơ, khế lý bậc nhất. Các kinh điển khác, từ khế lý, khế cơ mà nói, không có bộ nào viên mãn như kinh Vô Lượng Thọ. Người xưa giải thích chữ “kinh”, thường dùng bốn nghĩa “quán, nhiếp, thường, pháp”. Chúng tôi cũng giảng sơ lược qua bốn nghĩa này:

Thứ nhất: “quán”, quán tức là xuyên suốt tất cả những đạo lý được nói. “Quán” tức là rành mạch rõ ràng mà chúng ta thường nói. Viết văn rất hay, mạch lạc, phân đoạn, thứ tự rõ ràng rành mạch. Trong Phật pháp gọi là, chương pháp, kết cấu vô cùng chặt chẽ cẩn thận, không chút sai sót nào. Đây là nhìn từ bề ngoài. Nhìn vào bên trong, nội dung của kinh điển, tức là hệ thống tư tưởng đều có ý xuyên suốt.

Thứ hai: “nhiếp”, nếu nói tới sức nhiếp thọ của hết thảy kinh điển thì kinh Vô Lượng Thọ đứng đầu. Nhiếp thọ tức là khiến người khác sanh tâm ưa thích đối với bộ kinh này, khiến người đọc rồi muốn dừng không được, yêu tiếc không nỡ buông xuống. Bộ kinh này có sức mạnh như vậy, đọc trăm lần không chán, nghe trăm lần không phiền, càng đọc lại càng muốn đọc thêm, càng nghe lại càng muốn nghe thêm, giống như tôi vậy, nghe hai mươi năm rồi vẫn nghe chưa đủ, nghe kinh tới mức bị nghiện, lực nhiếp thọ mạnh như vậy, thật sự không thể nghĩ bàn! Việc lưu hành và hoằng dương Kinh Vô Lượng Thọ, so với các kinh điển khác, chưa có bộ kinh nào có tốc độ phổ biến nhanh, phạm vi phổ biến rộng, thâm nhập lòng người như vậy, khiến chúng ta có cảm giác thế như chẻ tre, thế mạnh không cản nổi. Đây không phải là sức mạnh của một người nào đó, đây là sức mạnh công đức của kinh điển. Kinh Vô Lượng Thọ là bộ kinh mà hết thảy chư Phật đều hộ niệm, Phật lực gia trì không thể nghĩ bàn, sức hút của kinh điển thật không thể nghĩ bàn! Lực nhiếp thọ của bộ kinh này thực sự quá lớn, đúng là bộ kinh đứng đầu mà chư Phật Như Lai dùng để độ chúng sanh.

Thứ ba: “thường”, thường tức là xưa nay chẳng đổi

Thứ tư: “pháp”, pháp nghĩa là xa, gần cùng tuân theo

Xưa nay chẳng đổi là chân lý. Xa là người xưa; gần là người hiện nay. Bạn muốn đời này thành Phật thì nhất định phải tuân thủ, phải y giáo phụng hành. Kinh Vô Lượng Thọ siêu việt thời gian, siêu việt không gian, siêu việt hết thảy pháp môn. “Thường” tức là siêu việt thời không. “Pháp” tức là siêu việt hết thảy pháp môn. Chỉ cần bạn tu theo pháp môn này, chắc chắn một đời thành tựu. Không tuân theo pháp môn này, một đời chưa chắc có thành tựu, chỉ là tiếp tục không ngừng trồng xuống thiện căn mà thôi. Tu học theo pháp môn này chắc chắn một đời sẽ thành tựu! Tiết học hôm nay đã chia sẻ hết nội dung rồi. Tôi thấy vẫn còn chút thời gian nên giao lưu với mọi người một chút. Là chuyện gì? Đó là tôi cảm thấy sau khi tiểu viện Lục Hòa khai trương, có rất nhiều bạn đồng tu chắc chắn đang rất quan tâm, nhưng mà hai tháng hai mươi ngày rồi mà trên mạng không có chút tin tức nào liên quan, các đồng tu chắc đã hơi sốt ruột rồi phải không? Cho nên nhân tiết học hôm nay còn chút thời gian, tôi chia sẻ với mọi người về tình hình của tiểu viện Lục Hòa. Để mọi người yên tâm có được không?

“Lục hòa tiểu viện, pháp giới cùng hưởng”, tám chữ này đã tạo nên ảnh hưởng rất lớn trên mạng. Điều mà các đồng tu cảm nhận sâu sắc nhất, mong mọi cấp thiết nhất có thể là muốn tới cảm nhận một chút bầu không khí của tiểu viện. Bây giờ tôi sẽ nói một chút về tình trạng của tiểu viện hiện tại, chia sẻ tình hình thực tế cho mọi người biết. Ngày 2 tháng 9 chúng tôi dọn vào sống ở tiểu viện Lục Hòa, đến hôm nay cũng được 2 tháng 20 ngày rồi. Khoảng thời gian này chúng tôi không hề rảnh rỗi chút nào, dùng một chữ để hình dung đó là “bận”. Bận rộn như thế nào vậy? Tại sao lại không rảnh rỗi? Có bạn nói: “chúng tôi đâu nhận được tin tức gì, mọi người bận rộn cái gì vậy?”. Bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết chúng tôi làm gì. Làm chuyện này. Lúc đó vào tháng tám, tiền Đông lão Bồ Tát vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, mọi người đều biết, trợ niệm 37 ngày, Đông lão bỏ ăn 40 ngày, tổng cộng niệm Phật bao nhiêu tiếng đồng hồ? 888 tiếng. Niệm 24 tiếng không ngừng nghỉ! Không ngừng nghỉ một phút một giây nào! Niệm tới mức độ nào? Đồng tu tới trợ niệm đều cảm nhận được câu A Di Đà Phật sắp niệm tới mức say mê, nghiện luôn rồi. Cho nên sau khi Đông lão vãng sanh, có một số đồng tu tiếp tục ở lại, còn niệm 49 ngày nữa, có đồng tu nói, “chi bằng chúng ta ở lại tiếp tục niệm xong 49 ngày rồi hãy về nhà”, cứ như vậy sau khi niệm xong 49 ngày chúng tôi mới dọn vào tiểu viện, các bạn đồng tu này vẫn chưa rời đi, vậy thì phải làm sao? Mọi người cống hiến nhiều như vậy, rất vất vả! Cho nên nhóm đồng tu này cũng cùng

chúng tôi tới sinh sống trong tiểu viện, cảm nhận một chút bầu không khí của tiểu viện. Đây cũng là chuyện thường tình, tôi nghĩ là mọi người sẽ hiểu. Sao họ lại thích hợp như vậy? Là họ theo tới đúng không? Không phải là do chúng tôi cố ý mời tới, chuyện là như vậy.

Sau khi nhóm bạn đồng tu này rời khỏi tiểu viện, chúng tôi cũng tổ chức mấy đợt để thử nghiệm. Giống như những gì tôi nói, bảy người ở lại trong bảy ngày, cảm nhận một chút bầu không khí của tiểu viện Lục Hòa. Đến ngày hôm nay, nếu tôi nhớ không nhầm, không phải đợt 4 thì là đợt 5, đợt này nối tiếp đợt kia. Có đồng tu nghe đến đây có thể sẽ không vui, vậy thì lúc nào mới tới lượt tôi? Cứ từ từ. Bây giờ số lượng người trên mạng đăng ký muốn tới tiểu viện đại khái là không dưới 18.000 người, vậy bạn nói xem chỗ chúng tôi như vậy, một lần chỉ có thể tiếp 7 người, cũng chỉ có thể ở lại bảy ngày. Nếu như bạn ở nửa tháng thì người khác không thể tới, có phải như vậy không? Chúng ta không thể ích kỷ. Cho nên hiện tại, chúng tôi chỉ thử nghiệm đến đây thôi, đợt 4 hay đợt 5 này, ngày mai, ngày kia là đợt cuối này sẽ rời đi. Sau đó thì sao? Tiếp theo tiểu viện của chúng tôi phải tự tu một khoảng thời gian. Chúng tôi thật sự quá bận, nói thật với các bạn, các bạn phải tin những gì tôi nói là thật, tôi không lừa các bạn, tiểu viện của chúng tôi tuân theo lời dặn dò của Ấn Quang đại sư, không vượt quá 20 người, chúng tôi tuyệt đối tuân thủ theo điều này. Lời dạy bảo của tổ sư làm sao có thể không nghe chứ? Cho nên số lượng người sinh sống lâu dài ở tiểu viện, tính theo đầu người là 19 người, không vượt quá 20 người.

Hai ngày trước, có cơ quan chính phủ tới kiểm tra đều cười, nói quý vị nắm rõ chính sách nhỉ! Bởi vì chúng tôi không tụ tập đông người, không vượt quá 20 người. Tôi nói tới đây, tôi đoán rằng có bạn nghe xong sẽ cười. Cô Lưu toàn nói lời thật. Tôi thật sự là đều nói sự thật. Ngoài ra các bạn nghĩ thử xem, chính bản thân chúng tôi có phải cũng cần phải tu không? Khoảng thời gian này thật sự khiến chúng tôi quá bận rộn, bởi vì sau đó có rất nhiều công việc phải làm, cần người tới làm. Bạn xem nhân viên nông trường, nhân viên công ty đã chiếm mười mấy người rồi, đây là thực tế, bạn đếm đầu người là có thể đếm ra được. Ví dụ như đạo tràng này, bạn gọi là đạo tràng cũng không hẳn, rốt cuộc chỉ có mấy bà già chúng tôi ở đây niệm A Di Đà Phật. Bạn nói không phải là đạo tràng cũng đúng, tại sao vậy? Đây là công ty, nền tảng là công ty, công ty thì có nhân viên, cô Bò Đê Tâm là chủ tịch, cô ấy phải trả lương cho nhân viên, vì nhân viên họ còn phải nuôi gia đình họ. Có phải hay không tôi nghĩ mọi người đều có thể hiểu được? Tình hình hiện tại đa phần là nhân viên, họ phải lao động, coi lao động là chủ yếu. Ví dụ như trồng trọt, những công việc này cần có người làm. Chúng tôi có nhiều vườn trái cây như vậy, cũng cần có người quản lý đúng không? Họ đều là người lao động. Chỗ chúng tôi, đạo tràng

này phải thêm một dấu ngoặc kép, chỉ coi như đạo tràng nhỏ mà thôi, giống như chỗ của lão hòa thượng Hải Hiền, làm việc niệm Phật, niệm Phật làm việc.

Hôm nay tôi có nói một câu, tôi nói ba bà lão chúng tôi ăn không ngồi rồi. Nói xong tôi lại phải giải thích, tôi nói sai rồi, không thể nói như vậy, không hề ăn không ngồi rồi, tương lai chúng tôi phải làm Phật! Một khi chúng tôi thành tựu thì bao nhiêu nợ cũng trả hết, nếu như chúng tôi không thành tựu, mười phương cúng dường, vậy thì chúng tôi phải mang nợ. Bây giờ người thực sự kiên trì niệm Phật quanh năm ở niệm Phật đường là mẹ chồng của Bồ Đề Tâm và cư sĩ Điêu. Còn có thêm tôi nữa. Bây giờ tôi phải viết giáo án, cho nên không thể tới niệm Phật đường niệm Phật. Chúng tôi vốn có bốn người: ba chồng, mẹ chồng của Bồ Đề Tâm, cư sĩ Điêu và tôi, lúc đó còn có chị Lý, sau đó cánh tay của chị Lý bị thương nên đã về nhà. Nếu không tính nhóm bạn đồng tu các đợt đến ở thì bây giờ người thật sự niệm Phật chỉ có ba người. Không ra vườn làm đại khái không quá năm người. Ba bà lão đều ngoài 70 tuổi, cư sĩ Điêu 72 tuổi rồi, tôi 76 tuổi, mẹ chồng Bồ Đề Tâm đã 81 tuổi. Cho nên chúng tôi là đối tượng được chăm sóc đặc biệt, có thể không ra vườn làm việc, trước mắt là như vậy. Các bạn không biết đâu, tiếp đón nhóm đồng tu đợt 4 hay đợt 5 này không có người làm. Quá ít người, ví dụ như nấu cơm, một khi có người tới thì lượng công việc rất nhiều. Mỗi một đợt người tới chúng tôi lại thay chăn nệm, phải tháo hết ra để giặt giũ, việc này cũng cần có người làm. Cho nên chỗ chúng tôi không gọi là ngày đêm gấp rút, mà là dốc hết toàn lực. Bạn nghĩ thử xem, ra bến đón, tiễn ra bến, không có nhiều người như vậy, mọi người đều ra vườn làm việc, cho nên ra bến đón, tiễn ra bến cũng là một vấn đề khó khăn.

Bắt đầu từ hôm nay, sau khi nhóm cuối cùng rời đi, chúng tôi phải nghiêm túc suy nghĩ lại vấn đề này. Phải xử lý như thế nào? Phải giải quyết ra làm sao? Tôi nói với mọi người là ý gì vậy? Pháp giới cùng hưởng, phương thức phương pháp rất đa dạng, mọi người đừng cho rằng nhất định phải tới tiểu viện ở mới được gọi là cùng hưởng, không được tới đó ở thì chưa cùng hưởng. Nếu thế chúng tôi thật sự làm không được, 18.000 người làm sao tới ở đây nổi? Hay là giao nhiệm vụ này cho bạn, bạn tới giúp tôi sắp xếp, đưa cho tôi danh sách, tôi làm theo danh sách của bạn có được không? Chúng tôi rất ngốc, không nghĩ ra được cách gì, vậy thì phải làm sao đây? Hi vọng mọi người có thể thông cảm cho khó khăn của chúng tôi. Chúng tôi đã dốc hết toàn lực, đợt sau khi chúng tôi chỉnh đốn lại một thời gian, chúng tôi sẽ ngồi lại thảo luận về kinh nghiệm cũng như những gì học được trong khoảng thời gian hai tháng hai mươi ngày này, thảo luận xem nên làm thế nào. Điều tốt chúng tôi phải giữ, điều chưa tốt chúng tôi loại bỏ. Nghiêm túc tiếp đón những đồng tu sau này tới, nhưng mà mọi người cũng đừng nóng vội, đừng tới từng nhóm từng nhóm lớn, nếu

làm như vậy thì thời gian tiểu viện bị đóng cửa không còn xa. Chúng ta phải tuân theo pháp luật quy định của đất nước và các ban ngành có liên quan, tuân theo yêu cầu của chính phủ, của các ban ngành có liên quan. Thân là đệ tử Phật nhất định phải tuân theo pháp luật. Hôm nay tôi thông báo với mọi người một số tin tức này, chính là nói với mọi người chúng tôi sẽ dùng đủ mọi cách để cùng chung hưởng với mọi người, các vị đừng sốt ruột. Nếu quý vị cho rằng phải đến đây mới là cùng hưởng thì có lẽ tạm thời các vị thật sự không đến được, bởi vì tình hình đặc biệt hiện nay, một số tình hình cụ thể cũng không tiện nêu rõ, mong mọi người hiểu cho. Hôm nay chỉ trao đổi tới đây thôi. Tiết học hôm nay giao lưu đến đây thôi. Cảm ơn mọi người!
A Di Đà Phật!